

sionsfristen fastsattes til 5 Aar. Ja, det gjorde jeg, og jeg har allerede nævnt Grunden til, at man ikke ønskede det, fordi jeg dengang som nu følte, hvor besværligt og vanskeligt det var at have den Slags Love til Behandling. Dernæst finder jeg, at det er i Embedsmændenes Interesse, at de for en ikke for kort Fremtid skulle kunne se, hvorledes de egentlig ere stilledes i det, og indrette deres Forbringere derefter. Men i 1870 kunde intet Menneſſe forudsæ, at der vilde komme saadanne Lider, som nu ere komne; havde man kunnet forudsæ det, er der ingen Tvivl om, at man med Fornøielse var gaaet ind paa de 5 Aar. Fra 1855—56, da Lønningerne vare blevne satte op, havde vi nogenlunde jævnt gaaende Lider, som gjorde, at man ikke stillede Forbringerne høit ved den sidste Lønningslov; der blev, saa vidt jeg minde, ikke en eneste høi Lønning forhøiet, nogle af dem blevne nedsatte, og ikke saa ganſke saa blevne strøgne. Jeg skulde tage meget feil, om det ikke var 117 tidligere pensionsberettigede Embedsmænd, som ved denne Revision af 1870 bleve strøgne bort (S. A. Hansen: Som pensionsberettigede!). Ja, der skal jo selvfølgelig Folk til at udføre Arbeidet. Jeg maa deraf tage Anledning til at sige, at, naar man oftere har har sagt, at der var for mange Embedsmænd, skal jeg for mit Bedkommende gjerne indrømme, at, dersom det kom an paa at drive Statens Forretninger paa en ligefrem forretningsmæssig Maade, kunde man ganſke vist have nogle Færrer til Medhjælp i Ministerierne, men saa maatte man ogsaa finde sig i at give ganſke andre Gager, end man nu giver; thi det maa jo dog siges at være en ganſke ubillig Fordring, om man vilde forlange, at Folk, som have staaet sig flaskift Dannelsen, og ere blevne 26—27 Aar gamle, skulde gaa ind og tjene gratis, for, naar de blive 35—40 Aar gamle, at faae en Gage af 800 Rd.; det kan man ikke forlange. (S. A. Hansen: Ja, det er ubilligt!) Ja, aldeles ubilligt. Vil man have en passende Indskrænkning, maa man give ganſke andre Gager. For hele den egentlige Embedsklasse kan man gjøre en saadan, Forandring, men ikke for hele Assistentklassen, for hvilken det er umuligt at leve, dersom man ikke vil tillade den paa anden Maade at staa sig en Wiindtaegt. — Saa er der af flere ærede Medlemmer, deriblandt ogsaa min ærede Sidemand (S. A. Hansen), sagt, at Grunden til, at vi ere komne til denne Forhandling, er, fordi man i sin Tid gjorde sig al mulig Umage for at faae Sædtillæget ophævet. Jeg tror det ikke. (S. A. Hansen: Jo!) Ja, jeg kan godt gjøre det, hvis det er fornødent. For det Første var det ikke et almindeligt Princip, men gjaldt kun $\frac{1}{5}$ af Embedsmændene, kun dem, der henhørte under Rigsdagen, men ikke dem, der henhørte under Rigsraadet, hvilke ikke kjendte til saadanne Tillæg. Dernæst var man paa ingen Maade entig om dette Princip's fyldestgjørende Betydning. Det er allerede i Dag

nævnt, og jeg skal tillade mig at gjentage det, at man ikke har indrømmet Principets Virkning i dets fulde Udstrækning, men er bleven staaende paa 6 Rd. pr. Lønde Gjemmensnitssed, hvilket selvfølgelig ikke vilde have staaet til i disse Aaringer, og dernæst havde det den meget væsentlige Mangel, at en Bestemmelse alene reguleret efter Byg ikke er i Stand til længere at angive den Maalestok for Livets Dyrhed, som man maatte ønske, og hvorefter man kunde fastsætte Gagerne. Jeg minde, at der blev gjort noget særdeles stærkt Forsøg paa i sin Tid at hævde dette Sædprincip ved de nye Gagelove, da det blev forladt, og da der blev givet fast Tillæg. (S. A. Hansen: Jo!) Ja, jeg tør ikke benegte det, maasse det ærede Medlem har holdt paa Sædtillæget. (S. A. Hansen: Til det Yderste, men vi bleve overstemte.) Nuvel, men den Mand, som pleier at sidde derovre (Berg) var en af dem, som i væsentlig Grad indbegreb det ærede Medlem i at paavise, at et saadant Tillæg ikke var saa overordentlig godt. (S. A. Hansen: Hvor staaer det?) Det skal jeg sige det ærede Medlem, det staaer der. (Finantsministeren lægger en Aargang af Rigsdagstidenden foran S. A. Hansen.) (S. A. Hansen: Ja, det regner jeg ikke!); da gjør jeg det. Men sikkert er det, at Sædprincippet ikke gjaldt for mere end $\frac{1}{5}$ af Embedsmændene. (S. A. Hansen: Det var Bureaukratiet!) Ja, det er meget muligt, men naar Talen er om Overlevering, er det aldeles uimodsigeligt. (S. A. Hansen: Ja, det var gammelt!) Na, ikke saa forstræffelig gammelt, det var kun fra Midten af Halvtredserne. (Afbrydelse af S. A. Hansen.)

Formanden: Det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. A. Hansen) benytter dog maasse temmelig meget Forsamlingens og Ministerens Godmodighed.

Finantsministeren: Der er endelig af flere Talere sagt, at Lovforlaget gav Tillægene i Flæng, baade til Unge og Gamle. Jeg siger, at dette beror paa en Misforstaaelse, for det Første deri, at man har en anden Betragtningmaade af Tillægenes Berettigelse, end jeg har, idet jeg nemlig betragter dem som Vederlag for ydet Tjeneste, hvorimod flere af de Herrer nærmest have villet betegne dem som en Nødhjælp, man vil give de Paagjældende. Under den Forudsætning, jeg gaar ud fra, er det selvfølgelig mig ligegyldigt, om det er unge Menneſſer eller gamle, Talen er om; naar de præstere Arbeidet, skulde de ogsaa have den derfor fastsatte, passende Løn. Men dernæst tør jeg forudsætte, at man maasse dog overser, at, for saa vidt Talen er om unge Folk, ville de i Regelen ikke høre til den Kategori, her er Spørgsmaal om. Det skulde da være nogle enkelte i Soldateten, skjøndt de ikke ere saa unge, eller maasse i Militæreteten; men i Regelen ville